

* * Προτιμᾷ τις πολλάκις καὶ νὰ κακολογῇται παρὰ νὰ μὴ ἀναφέρηται.

* * Ὁ Λαὸς ἐστὶ τυφλὸν πλῆθος καὶ ὅστις ἐγκαυχᾶται ἢ ἐπαίρεται εἰς τὰς ἐπιδοκιμασίας ἢ εἰς τοὺς ἐπαίνους του, θέλει νὰ φαίνεται τίμιος εἰς τοὺς μὴ ὁρῶντας αὐτόν.

* * Ὡρακίτης ἄνευ χάριτος, εἶναι ἄγκιστρον χωρὶς δέλεαρ.

* * Ἡ ὥρακίτης ὁμοιάζει συστατικὴν τινα ἐπιστολήν, ἥς ὅμως ἡ πίστις δὲν εἶναι διαρκής.

* * Τὸ μόνον ἄνευ ἀκανθῶν ῥόδον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶναι ἡ φιλία.

* * Αἱ διαρκεῖς καὶ μακραὶ ἐλπίδες φθείρουσι τὴν χαρὰν, καθὼς αἱ μακραὶ ἀσθενεῖαι ἐκμηδενίζουσι τοὺς πόνους.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Πλουσιώτατός τις Ἀγγλλος ἀφῆκε κληρονομίαν εἰς τὴν δεσποσύνην Β. . . ἥτις σημειωτέον οὐδὲ τὸν ἐγνώριζε καὶ, περιουσίαν πολλῶν ἐκατομμυρίων.

Ἰδοὺ δὲ τί ἐλεγε τῆς διαθήκης τὸ καίμενον.

« Καθικετεύω τὴν δεσποσύνην Β. ὥπως δεχθῇ τὴν προσφερομένην αὐτῇ ὕλην μου περιουσίαν, ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον τῶν ἀφάτων συγκινήσεων ὅσας ἠσθάνθην ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη, βεβηάζων εἰς τὴν θέαν τῆς ἀξιολατρεύτου ῥινόεως. »

Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι ἡ εὐδαίμων αὕτη δεσποσύνη Β. . . οὐδὲν ἄλλο διακριτικὸν ὠραιότητος ἔφερον εἰμὴ τὴν ἀξιολατρευτοὺς αὐτὴν ῥίνα, ἥτις ἐδύνατο νὰ διακριθῇ τῷ ὄντι μεταξὺ χιλίων, καὶ τῆς ὁποίας πολλὰ ἱχνογραφήματα κατὰ διαφόρους θέσεις εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ λευκομάτος τοῦ ἐνθέρμου αὐτῆς ἐραστοῦ.

* * Ἡ πριγκίπισσα Κόντι θυγάτηρ τοῦ Λουδοβίκου XIV ἀπευθύνασα ἡμέραν τινα τὸν λόγον πρὸς τὸν πρεσβευτὴν τοῦ Μαρόκου :

— ὦ! τῷ εἶπε, πόσον εἶναι κακὴ ἡ πολυγμία παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς.

— Κυρία ἀπεκρίθη οὗτος— Τὸ κακὸν τοῦτο θεραπεύει ἐντούτοις ἄλλο κακόν.

— Τὸ ποῖον ;

— Ἐπειδὴ εἰς πολλὰς μόλις συζύγους δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν τὰς ἀρετάς, ὅσας μία μόνη γυνὴ παρ' ὑμῖν συγκεντρώνει.

ΩΡΑΙΑΙ ἀναγνώστριαι, ἀβραὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κονιορτοῦ Χρυσάλλιδες! σὰς κατεφόβισε, μικραὶ μου, τῆς παρελθούσης ἡ λεπτή, πλὴν ἀνύητος βροχή, καὶ τεθορυβημένοι, ὡς αἱ ἀνθοφόροι μέλισσαι ἐκρύβητε εἰς τοῦ χιονώδους βορρᾶ τὴν αὐθάδη ἐμφάνισιν.

Καὶ ἦσαν ἔρημα τὰ τόσα ἐμπορικά ἐπὶ δύο τρεῖς ἡμέρας· καὶ ἔμεινον ὀρφανὰ τὰ χίλια δύο στολίδια τῆς πλάνου Λιζιὲ καὶ τοῦ προβλεπτικοῦ Mil-βιλ, οἵτινες ἐβλασφήμουν τὸν φίλον μου Μκυρομμάτην καὶ χιλιάκις ἔστειλαν εἰς Ἐμε καὶ αὐτόν καὶ τὸν Καζαμίαν του, διότι τὸ ἀλάνθαστον προγνωστικόν του δὲν προεῖδε τὴν αἰφνίδιον αὐτὴν μεταβολὴν καὶ ἀφῆκε νὰ ἐλθέσουν οἱ ἀνθρωποὶ ὀλίγον πρόωρα τοὺς ἐαρινοὺς των συρμούς καὶ μόλις ὀλίγας ματαιότητας κατάρθωσαν νὰ πλανήσωσιν ἐκ τῆς πρώτης αὐτῶν ἐπιδείξεως.

Χι, Χι! Τὰ ζαχαρόπλαστα τοῦ σοφοῦ Σόλωνος καὶ τὰ μελίπικτα τοῦ Λουξεμβούργου ἀπεστερήθησαν ὠραίων καὶ φιλοστέρων κηδεμόνων ἕνεκα τοῦ καιροῦ — ὅστις ὅμως ἐχρησίμευσε τοῦλάχιστον ὡς παγωτὴν σωτήριον διὰ τινὰ πάλιν διαθρυλλούμενα κινήματα — καὶ μόνον ἀρξενωπαὶ τινες ῥίνες, ὀλοπόρφυροι ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς συνάγχης, προσέφερον τὰ ὠραιότερα ἱχνογραφήματα εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῶν καφενειών· ἔνθα συνεχῇ πατρύσματα καὶ ὀλίγος βῆξ ἀνένλυεν εἰς ἀπεσταγμένον ὕδωρ θερμοκεφάλων τινων τοὺς πολιτικούς ἀτμούς.

Αἱ ῥομαντικαὶ στῆλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐνῆα πῆμειναν καὶ πάλιν μετὰ τὰς πετροχειλιόνας τοὺς ἐρημικοὺς αὐτοὺς καὶ μόνους ψάλλας τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς παρακμῆς των, διότι τινες τῶν ποιητῶν μας ἐμπνέονται μὲν ἐκεῖθεν πλὴν ψάλλουσι συνήθως τὰ λάχανα . . .

Τέλος παντοῦ ἐρημία, καὶ πανταχόθεν τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἐφυγαδευθήσαν τὰ κοινωνικώτερα, ἀλλ' ἰδιότροπα πτηνὰ, τὰ ὅποια μόλις μετὰ ἑνα χειμῶνα τόσον δριμύν, μόλις ἤρχισαν νὰ στήνωσι τὰς ἐρωτικὰς φωλεὰς των εἰς τὸ ὑπαίθρον μετὰ τὸ τρυφερόν αὐτὸ ἄσμα :

“...
Καὶ πάλιν ἐπανερχεσθαι μὲ ἀνθοφόρον πόδα,
Ὡς ἔαρ τοῦ ἐνικυτοῦ, χαρίεσσα νεότης.
Καὶ πάλιν ἐπανερχοῦνται τὰ ῥόδα κ' ἡ φαιδότης
Τῶν πρώτων ἡμερῶν.”

Ὅτε, ὀλίγη καὶ ἑλαφρά βροχή, χρησιμωτάτη καὶ εὐπρόσδεκτος ἦλθε νὰ δώσῃ ζωὴν καὶ ἔρωτα εἰς τὴν διψῶσαν γῆν ὅπως ἀναβλαστήσωσιν εἰς τοὺς ἀγρούς τὰ σπαρτά καὶ τὸ εὐῶδες χαμαίμηλον, εἰς δὲ τὰς καρδίας οἱ βρεμβώδεις ἐκείνοι στοχασμοὶ καὶ αἱ φαντασιώδεις εὐδαιμονίαι ἔξ' ὧν καὶ ὁ ἐλάχιστος ποιητὴς τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶναι πλούσιος — Τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔαρος, καθ' ἣν αἰσθάνεσθαι τις, ὅτι δύναται νὰ ζήσῃ καὶ αὐτὸς εὐδαίμων ὡς αἱ πολυποίικλοι χρυσαλλίδες ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ τριφυλλίου, ὡς τὰ ἀμέριμνα πτηνὰ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἐξανθούτων κλάδων ἐνὸς ῥοδῶνος, μιᾶς μπλέας, εἰς τὴν ἔρημον τέλος, πλὴν ὅμως εἰς τὴν ἀγκαλὴν μιᾶς ἀπολαύσεως, ὡς ἐκείνην — ἐκείνην τὴν ὁποῖαν γεννᾷ μόνη τοῦ ἔαρος ἡ αὐρὰ καὶ τῶν πρώτων ἀνθέων τὸ ἔρωμα.

Ἄλλ' ἢ εἰκοστὴ δευτέρα Μαρτίου γλυκεῖα καὶ ἐπαγωγὸς περὶ τὴν αὐγὴν τῆς, ὡς ὁ ἀναγεννώμενος ἔρως, ἐθολώθη, ἡλλαξε διαφόρους φάσεις καὶ κατέστη τρικυμιώδης περὶ τὴν ἐσπέραν χιῶν ἀνεφάνη καὶ πάλιν περὶ τὴν Πεντέλην καὶ τὸν γέροντα Πάρνηθα, τὴν ὁποῖαν μετέφερε μέχρις ἡμῶν εἰς παγωμένην βροχὴν — ψυχρόλουτρον διὰ τοὺς βρευματισμοὺς — τοῦ βορρᾶ τοῦ συρίζον πνεῦμα, εἰς ὃ ἐκυλίσοντο πανταχόθεν καὶ κόνις τῶν ὁδῶν διὰ τοὺς ὀρξίους ὀφθαλμοὺς καὶ διαφανῆ βέλλα καὶ κομψὰ ἀλεξήλια· ὑπόλευκα δὲ πέταλα μαθημένης μπλέας καὶ δαμασκηνῆς ἀνεμιγνύοντο εἰς τὰ λευκὰ ἐσωφύρια τῶν κυριῶν, αἵτινες ἡγανακτισμέναι ἤρνοῦντο ἴσως ἐν μικρῶν rendez-vous μίαν ἀθῶαν συνέντευξιν καὶ ἔβλεπον κατασπρεφομένην τὴν πρώτην αὐτῶν ἐκρινὴν ἐσθῆτα καὶ τοὺς τόσους αὐτῆς στολισμοὺς.

Καὶ θλίψις καὶ κατῆφεια τὴν ἐπαύριον — ὁ καιρὸς ἐξακολοθεῖ ψυχρός.

Ἐν περιπαθεστάτῳ βλέμμα ῥίπτεται ἔξω τοῦ παραθύρου, εἰς στεναγμὸς διαφεύγει ἀνυπόμονα στήθη, ἀμφοτέρω δὲ ἐναποτίθενται ἐπὶ τῆς ἐγκαταλειμμένης ἐνδυμασίας, ἐφ' ἧς τίς οἶδε πόσαι ἐλπίδες ἐστηρίζοντο, ἐνῷ τόσοι πόθοι τὴν ἐπεριποιήθησαν.

Ὁ ταλαίπωρος Μάρτιος, ὡς ἄστατος μὴν τοῦ ἔαρος, ἀκούει χιλίας κατάρας, ὁ πτωχὸς, ἀπὸ χεῖλη τῶν ὁποίων παρωδεῖ τὴν νεότητα καὶ τὸ κλι-

μα τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὠραῖον αὐτὸ κλῆμα, ῥίπτεται ἀπὸ τὰς ἰδιοτρόπους, ὡς ἰδιότροπον, εἰς τὸ ἀνάθεμα!

— Τί δαίμονα! ἀναφωνεῖ ὠραία τις, ἀλλ' ὠχρὰ κακία πρὸ τοῦ καθρέπτου τῆς, ὅστις δὲν δύναται νὰ τῇ ἀποκρύψῃ ζωηρὸν ἐρύθημα ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς εὐαισθήτου ρινὸς τῆς — Ἄς ἦτον αὐτὸ τὸ κόκκινον ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦλάχιστον καὶ ἄς εἶχα πάντοτε συνάγχην.

Χαμογελᾷ μία μικρὰ ὑποκρίτρια βλέπουσα τὸ κάθυγρον βλέμμα τῆς ἐκ τῆς καταρρόης καὶ τρέχει πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ἄν μὲ ἰδῇ δακρυσμένην, εἶπεν, ἀφεύκτως θὰ τὸν τύψῃ ἢ συνειδήσεις, τὸν ἀνόητον! διότι ἐτόλμησε νὰ μὲ γράψῃ εἰς κίτρινον ζηλοτυπίας καὶ ὄχι βρεθινόν — ἔρωτος χαρτί.

Δακρύζει εἰλικρινῶς ἰσχνή τις εὐαίσθησία βλέπουσα τὸ ἀσύνθηδες ἐξόγκωμα τῶν ἐπαγωγῶν χεῖλέων τῆς καὶ :

— ὦ, Μάρτις, ἐπιφωνεῖ ἄλλ' ἂν ἡ καταρρόή σου ἐξογκῶναι τόσον ὅ,τι προσβάλλει, δὲν μοῦ ἐδίδες τῆς πτωχῆς τὸ ἰσχυρότερόν σου στηθοκατάβρουν, ἔστω καὶ δι' ὅλην μου τὴν νεότητα!

Καὶ ὅλαι κρύπτονται ὀπισθεν τῶν παραθύρων τῶν καὶ δὲν ἀποτολμοῦν νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὰς συνήθεις τῆς ἀνοίξεως περιπατητικὰς ἐκδρομὰς.

Τὸ μαγικὸν ἄντρον τῶν Νυμφῶν μόλις εἶδε καὶ ἔχασε τὰς νυκτοπλάνους δρυτδας αὐτοῦ, ὁ Ἰλισσὸς τὰς καὶάδας του, αἵτινες διὰ τῶν ἐπαγωγῶν αὐτῶν ἀσμάτων ἐπανεφέρουν τοὺς μυθολογουμένους χρόνους καὶ εἰς τὸν ἀφρὸν τῆς μύρας καὶ πολλάκις τοῦ καμπανίου οἴνου τῶν ἑκαμνον, κατὰ τὸ λέγειν, — θάλασσα! — τὴν στεῖραν κοίτην τοῦ ἰστορικῶ ποταμοῦ.

Τὸ μυστηριώδες τοῦ Ἡρώδου θέατρον ὑπὸ τὴν μαγευμένην Ἀκρόπολιν ἐτήρησεν ἀταράχους τὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτοῦ σκιὰς, ὑπὸ τὸ γλυκὺ φῶς τῆς μυσταγωγουμένης συνήθως Σελήνης καὶ ὅπου ὅλος ὁ κόσμος πιστεύει, ὅτι μόνον νυκτερίδες ἔχουσιν ἐκεῖ καταφύγια.

Ἐλαφρὸς ποὺς δὲν ἐπάτησε τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας τῶν Πατησίων καὶ τῶν Σεπολίων τοὺς ἐξανθούοντας κήπους, οἵτινες μετενόησαν διότι ἐμπιστευθέντες εἰς τοῦ Μαρτίου τὸν ἱπποτικὸν λόγον, ὅτι φέρει τὸ τερπνὸν ἔαρ, ἐξέθεσαν ἀπροφύλακτα τὰ ἄνθη καὶ τὰ προκλητικὰ αὐτῶν θέληγτρα καὶ ἤδη πίπτουσιν αὐτὰ μαραμμένα εἰς τῆς ἀστασίας του τὸν προδότην ἔρωτα — Εἶδοποίησις πρὸς τινὰς εὐφλέκτους καρδίας.

Καὶ αὐτοὶ τέλος οἱ περὶ τὸ νεκροταφεῖον χλοε-

ροὶ λοφίσκοι τῶν στεναγμῶν, οἱ προνομιῶχοι οὗτοι περίπατοι τῶν τεθλιμμένων, πλὴν ὅχι καὶ ἀπαρηγορήταν καρδιῶν, ἐξεπλάγησαν εἰς τὴν φυγὴν καὶ αὐτῶν τῶν κορυθαλῶν, τοὺς ὁποίους δὲν ἐδίωκε συνήθως οὔτε τοῦ ἱππότου ἱππέως ὁ ἡ-
χρὸς περνιστῆρ, οὔτε τοῦ ἀρειμανίου ἡ κλαγγίζουσα σπάθη—διότι τὸ ἐρωτικὸν αὐτὸ πτηνὸν ψάλλει τὸν εὐτυχῆ ἔρωτα καὶ συμπαθεῖς παρηγορεῖ τὰς ἀηληπισμένους καρδίας μετὰ τὸ γλυκὺ αὐτοῦ ἄσμα, κεκρυμμένον ἐντὸς τῆς χλόης, ὅπου ζητεῖ νὰ στήσῃ καὶ αὐτὸ τοὺς ἔρωτας καὶ τὴν φωλεάν του.

Πλὴν ἰδοὺ ἀνατέλλει ἡ 25 Μαρτίου, ἡ ἱστορικὴ ἐκείνη καὶ ἑνδοξος ἡμέρα, καθ' ἣν πρὸ τεσσαράκοντα τριῶν ἐτῶν ἡ φυγὰς καὶ πλῆνις Ἐλευθερία, τὴν ὁποίαν ἐπίστευσαν ταφεῖσιν διὰ παντὸς ὑπὸ τὴν τέφραν τῶν τειχῶν, καὶ τὰ χριστιανικὰ ἐρείπια τῆς πόλεως τοῦ μεγάλου, πλὴν καὶ τοῦ τελευταίου τῶν Παλαιολόγων, ἐπάτει τὸ ἔδαφος τῆς γενετήρας αὐτῆς Ἑλλάδος—καὶ ἐνῶ εἰς τὴν ἁγίαν Λαύραν ἐχαιρέτα αὐτὴν τοῦ Γερμανοῦ ἡ γαλανὴ σημαία, τοῦ δὲ Σολωμοῦ ἡ γλυκεῖα μοῦσα ἐτόνιζε τὸν μέγαν αὐτῆς ὕμνον :

« . . . Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά.
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε! Ἐλευθεριά! »

ἡ αὐτόχθων νίκη ἐσάλπιζεν ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τὴν ἀνάστασιν τῆς καὶ οἱ τουρκικοὶ στόλοι ἐπυρπολοῦντο ὅπως φωτίζωσι τὴν οἰκουμένην εἰς τὴν διάβασιν αὐτῆς.

Μετ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶναι ἡ πρώτη 25 Μαρτίου σήμερον, καθ' ἣν ὁ βαρὺς κρότος τῶν πυροβόλων ἀπὸ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν γεννᾷ παλμοὺς ἐλευθέρους εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλλήνου, ὅστις ἀγωνιστῆς καὶ ἐθνοφύλαξ, στρατιώτης καὶ ἐπαναστάτης προσφέρει εὐγενεῖς τιμὰς εἰς τὸν ἐκλεκτὸν αὐτοῦ ἡγεμόνα πορευόμενον κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτῆς τελετὴν καὶ φέροντα συμπληρωμένην τὴν ἁγίαν ἔνωσιν τῆς μαρτυρικῆς Ἐπτανήσου.

Ὀλίγαι ἀκόμη βαρεῖαι προτομαὶ τοῦ ἀγῶνος, ὡς τὸ βαρὺ καὶ πολύτιμον μέταλλον θησαυροφυλακείου, ἐκόσμουσαν τὴν μεγάλην αὐτὴν τελετὴν καὶ ὁ ὑπὸ τὰς δασεῖς αὐτῶν ὄφρεῖς γοργὸς ὀφθαλμὸς τῶν ἀνέλαμπεν αἴφνης, ὅταν ἐνίοτε ἐπὶ τῆς ἀρχαϊκῆς μορφῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς στολῆς τῶν ἐστηρίζετο τὸ ἱλαρὸν τοῦ νέου Βασιλέως βλέμμα—καὶ μίαν ὀλόκληρον ἱστορίαν διέγραψε τότε ὁ πολυπῆρος νοῦς των, ἐνῶ ἡ ἀπλοϊκὴ, ἀλλ'

εἰλικρινὴς αὐτῶν γλώσσα ἐμιρμίριζε τοὺς συμπαθεῖς τούτους στίχους τοῦ νεωτέρου Παράσχου :

« Ποῦ ἦσαν νὰ μᾶς ἔδλεπες στὸ Καρπενῆσι τότε,
Ὅταν σὰν ἥλιος ἔλαμψαν τῆς Ῥούμελης τὰ νειάτα,
Καὶ τῆς ἁγίας Λαύρας μας οἱ πρῶτοι στρατιῶται
Ὅταν φιλήσαν τὸ σταυρὸ μετὰ τὰ καπετανάτα.
Νὰ ἔδλεπες τὸν Διάκο μας γλυκὰ συλλογισμένον
Ἀπὸ τὸ χέρι νὰ κρατῇ τὸν φρόνιμ' Ὀδυσσεῖα,
Καὶ τὸ παῖδι τοῦ Νοταρᾶ χλωμὸ καὶ δακρυσμένον
Νὰ χαιρετᾷ τοῦ Γερμανοῦ τὴ γαλανὴν σημαία »

Ἦσαν ὅμως ἀπέναντι αὐτῶν ἄσχημοι τινεῖς φυσιογνωμίαι καὶ πολλὰ πυργωμένα στήθη πλήρη γαυρῶν καὶ ἀριτεριῶν, τῶν μὲν διότι συνετέλουν ὡς ἐπισημότητες τῆς ἡμέρας νὰ σταυρόνηται κατὰ τὸ παρελθὸν ἡ ταλαίπωρος Πατρίς, τῶν δὲ, διότι κατεδίδωξαν ἴσως τότε μέχρις ἐξοντώσεως, τοὺς ἀριστειούχους τῶν ἐνδοξῶν μαχῶν τῆς—ἐνῶ τοῦ ἀγωνιστοῦ τὸ στήθος ἦ ἕνα χάλκινον φέρει τοῦ ἀγῶνος σταυρὸν ἐν τῷ μέσῳ τόσων πληγῶν τοῦ στήθους ἢ τὸ ἀργυροῦν τοῦ Σωτῆρος ἀριστεῖον ἡκρωτηριασμένους μαχητῆς. Ἀλλὰ δι' αὐτοὺς ἔγραψεν ὁ ποιητῆς παρακολουθῶν τὸν προκαλούμενον στεναγμὸν τῆς εὐγενούς αὐτῶν συναισθήσεως :

« Ἀχ, ὅποιος δὲν ἐπάλαψε γιὰ τὴν ἐλευθερίαν,
Ἐκεῖνος μόνο σήμερα σταυροῦς στὸ στήθος φέρει.
Ἐμεῖς τοὺς δείχνουμε πληγαῖς τοῦ στήθους ἀριστεία,
Ποῦ μᾶς ταῖς ἔδωκ' ἡ Τιμὴ μετὰ τοῦ ἑχθροῦ τὸ χέρι.
Ἐμεῖς ποῦ τραγουδήσαμε τοῦ Ῥήγα τὰ τραγούδια,
Ἐμεῖς ποῦ κλάψαμε νεκρὸ τὸ Φῶτο τὸν Ἰζαβέλλα,
Ποῦ ρίξαμε στοῦ Βύρωνος τὸ λείψανο λουλούδια,
Ἐχομε στήθος γιὰ σταυροῦς . . . »

Ὅποια μαγεία! ὅποῖον μέγα μυστήριον ἐλπίδων ἐμπνέει τοῦ ζήλευτοῦ Ἐθνοφύλακος ἡ σεμνὴ στολὴ καὶ ὁ εὐζωνος στολισμὸς του.

Τί δὲν ὑπόσχεται τὸ γοργὸν ἐκεῖνο βλέμμα καὶ τὸ ἄφροντι μειδιάμα τοῦ ἐθελοντοῦ τούτου τῆς πατρίδος φρουροῦ!

ὦ, βεβαίως κατὰ τὸν ποιητὴν

« Ἄν δὲν θέλῃ πρὶν ἀκμάσῃ
Ἐνα ἔθνος νὰ χαθῇ,
Στὸ πλευρὸ του ἂς κρεμάσῃ
Ἐθνοφύλακος σπαθί. »

Ἰσταται παράπλευρος τοῦ ἀκαμάτου στρατιώτου, ὅστις τὴν Πατρίδα ὑπεράνω παντὸς ἔθεσε πάντοτε καὶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῆς εἰργάσθη στρατιώτης καὶ ἐθνοφύλαξ σήμερον ἀμφοτέρω ἐρχονται ἀδελφωμένοι εἰς τὴν παράταξιν τῆς μεγάλης αὐτῆς τελετῆς καὶ ὡς κατὰ τὴν 25 Μαρτίου τοῦ 1821 ἕνα ὅρκον τελοῦσι ἐπὶ τῆς λόγχης, τὴν ὁποίαν ἡ Πατρίς τοῖς ἐνεπιστεῦθη καὶ ἐν μειδιά-

μα ἐλπίδων πλανᾶται εἰς τὰ ἀνδρικὰ χεῖλη των. Ζήτω ὁ Βασιλεὺς! ἐγείρεται μία φωνὴ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν θριαμβευτικῶν παιάνων τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ του διέρχεται ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ ἔθνους.

Ἡ τελετὴ ἡγιασθῆ καὶ ἡ στρατιωτικὴ παρατάξις διελύθη, ὅπως δώσῃ κενὸν τέλος πάντων καὶ εἰς τὰς ἐρωτικὰς ὑπὸ τὰ παραθύρα παρατάξεις, τῶν ὁποίων τινὲς κατ' ἐπάγγελμα φαίνεται ἀνέλκων πλέον τὴν ἐργολαβίαν.

Καὶ οἱ ἐργολάβοι οὗτοι τῶν καρδιῶν, ἡ κατὰ τὸν φιλόσοφον μυθιστοριογράφον Β α λ ζ ά κ, οἱ τρομεροὶ οὗτοι Μ ι ν ώ τ α υ ρ ο ι ἐκάστου κοινωνικοῦ λαβιρύνθου, μεγάλοι ὅλοι ἐπιχειρηματῆται καὶ ἔμποροι τιμῆς μὲ παρεκάλεσαν ἄλλιν, ἔμπεπαρεκάλεσαν, τὸν μικρὸν πειρασμόν σας, νὰ δώσω τὰ γνωρίσματά των ἐπιθυμοῦντες νὰ φανῶσι παρήγοροι εἰς τεθλιμμένας τινὰς καρδίας. . .

Λοιπὸν ὑποπτοὶ ἀναγνώσται, ἐάν ποτε περὶ τὴν ὁδὸν σ τ α δ ί ο υ ἡ ἄλλην τινὰ ὁδὸν, εἰς ἣν αἱ θύραι τῶν οἰκιῶν φέρουσι πάντοτε κ ω δ ω ν ῖ σ κ ο υ ς καὶ τὰ παράθυρα διπλὰς αὐλαίας, συναντήσητε τινὰ περὶ τὴν μίαν ὥραν Μ. Μ. ἀκριβῶς, ἀτιμελῶς ἐνδεδυμένον—à l'Anglais—καλῶς ὅμως ἐπιγαντωμένον, μὲ περιλαίμιον τῆς στιγμῆς καὶ ὑπόδημα, εἰς οὗ τὴν στιλπνότηκα κατοπτρίζεται ὁ Νάρκισσος, ταλαντευόμενος ἐπὶ λεπτοῦ ῥαβδίου ἢ παίζων μὲ τὸ ἄχρηστον του Iorgnon, ἐνῷ τερετίζει τοῦ Καμπανέλλου τὸ χαρμόσυνον ᾄσμα ἢ τῆς Τραβιάτας τὸν χορὸν—μὴν ἀμφιβάλλετε, εἶναι θιασώτης τῶν τριχάπτων καὶ τῶν μεταξωτῶν, Καλίστρος, μαγνητιστὴς τῆς ψυχροτέρας ἀριστοκρατίας—ἐμπιστευθῆτε εἰς αὐτὸν τὴν ἐργολαβίαν τῆς καρδίας σας, εἶναι ἐξαιρετικὴ φύσις, φοβερὸς, κυρία μου, ἐργολάβος—du bon ion—

— Στρέψατε ἤδη τὸ βλέμμα καὶ ὅπου συναντήσητε ὑψηλὸν πῖλον, ἄθικτον, ὀλίγον ὅμως πρὸς τὰ πλάγια κλίνοντα, κόμην μυρισμένην καὶ ἐνδυμασίαν ἀνεπίληπτον, μὴ σπεύσητε, παρακαλῶ, νὰ ἀκολουθήσητε τὸν κομψὸν αὐτὸν διαβάτην, ὅστις φέρει πάντοτε ὡς διακριτικὸν σημεῖον περιπεποιημένην τινὰ φυτεῖαν τριχῶν ἐπὶ τοῦ συμπαθοῦς προσώπου του, διότι θὰ σταθῇ κἄπου, ὑπὸ τὸ παράθυρόν σας ἴσως, ὡραία κυρία, πρὸ τῆς θύρας σας, βεβαίως, ζηλότυπε κύριε.

Προσποιεῖται τὸν ἀδιάφορον καὶ ἡ προσπαθεῖ νὰ φορέσῃ τὸ στενόχωρον γάντιόν του ἢ ἀναγινώσκει περιέργως τεμάχιον χάρτου ἄγραφον πολ-

λάκις, ἢ ἀνυπομόνως ἀναμένει τινὰ, κἄτι τι τέλος πάντων τὸν κρατεῖ ἐκεῖ, ἐνῷ ἐξίσταται εἰς τὴν ἐμφάνισιν οἷςδῆποτε καλλονῆς καὶ ἀκοντίζει ἀκτινοβόλα, πλὴν σῶφρονα βλέμματα, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας. Δὲν εἶναι ὑποκριτὴς—εἶναι ἐργολάβος ἐρωτος—περθῆνοι μου, ἀποτανθῆτε πρὸς αὐτὸν, οἱ κόποι του δὲν ἔχουν πολλὴν τιμὴν.

— Γοργὸς καὶ ἡχηρὸς βηματισμός, βλέμμα πλάνον καὶ ἡδυπαθὲς μέχρι κατανύξεως, εἶναι γνώρισμα ἀλάνθαστον ἐρωτολήπτου—περιεστριμμένος δὲ μύσταξ, μαῦρος μάλιστα καὶ λεπτοφυής, εἶναι τὸ κινδυνωδέστερον ἄγκιστρον τῶν εὐαισθητῶν θεραπεινίδων, εἴτε χαλαρὸς βρακοφόρος, εἴτε εὐζωνος στρατιώτης εἶναι ὁ τρισόλβιος αὐτοῦ κτηματίας.

Ἄν ὅμως ὁ ἐρωτόκριτος οὗτος φέρῃ περιδεδεμένον τὸν πόδα ἢ τὴν χεῖρα μὲ χρωματιστὸν μετὰξινον μανδύλιον—ἢ ἐπὶ τῆς ἀνεσυρμένης κνήμης καὶ τοῦ βραχιονός του ἔχῃ κεντήματα ποικιλιμένα διὰ καρφοβελώνης,—τότε εἶναι τρομερὸς τοκογλύφος μικρῶν τινῶν ἐρώτων, διὰ τοῦς ὁποίους αἱ ἀπλοῖκαὶ χωρικάι μας πληρώνουσι συνήθως, αἱ πτωχαὶ, τόκον ὑπέρογκον.

Καὶ ἂν ποτε παραπονεθῇ κάμμία τις ἐξ αὐτῶν διὰ τὴν εὐσυνειδησίαν τοῦ σκληροῦ της :

* Ἄφες: πρῶτα νὰ πλουτήσω

Καὶ θὰ διῆς τὴ γυναικὴ μου

— Ἀμάν!

τῆς τραγωδεῖ μετὰ πάθους ὁ παράτολμος ἄρπαξ τῆς καρδίας της καὶ ἢ τὴν πείθει ἢ τὴν παραιτεῖ τοῦλάχιστον, διὰ νὰ ἔχῃ ἥσυχον καὶ ἐπαναπαυμένην τὴν συνείδησιν.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ἀκόμη πολλοὶ χαρὰ κτῆρες ἐρωτικῶν ἐργολάβων, ἀλλ' εἶναι ἀμίμητοι, ὡς οἱ χροκκτῆρες τοῦ Θεοφράστου καὶ τοῦ Labruyere καὶ ἕνεκα τούτου λοιπὸν, ὁ πονηρὸς ἐγὼ, σιωπῶ, μὴ ἀποτολμῶν νὰ γίνω διδάσκαλος εἰς μαθητὰς τῶν ὁποίων πολλοὶ υπερβαίνουν, πιστεύω, καὶ τὸν χαλὸν Διάβολον, ὅστις κατήρχετο τὰς καπνοδόχους, ἀπεκάλυπτε στέγας οἰκιῶν, ἐγένετο ὄνειρον γλυκὺ, πνεῦμα πονηρὸν κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τοῦ ὁποίου ἐγὼ μόλις εἶμαι ὁ μικρὸς τριττέγγονος, βλέπετε, ἐπομένως δὲ καὶ πολὺ κακὸς δημοδιδάσκαλος εἰς σοφοὺς καθηγητὰς, πολλὰκις καὶ πρυτάνεις, ὡς ἕνα τινὰ τὸν ὁποῖον γνωρίζω ἐγώ!

Πλὴν τί τρέχει; ὅλοι ἐρωτοῦν περιέργως, οὐδεὶς εἰξεύρει νὰ ἀποκριθῇ καὶ ἐντούτοις ὅλοι τρέχουν πρὸς ἓν σημεῖον.

Ἡ εὐλογημένη αὐτὴ ἔνδοξος ρυτίς τῆς δεκάτης πρὸς τὴν ἐνδεκάτην ὀκτωβρίου ἔκαμε τὸ νοῦμον κοινὸν τῆς Πρωτευούσης τόσον ὑποπτον' ἢ δὲ ἐν-νάτη Φεβρουαρίου καὶ ἡ δεκάτη ἐννάτη Ἰουνίου δύο τέλος πάντων ἔννατα, βλέπετε, κατεφόδησαν τόσον τὸν κόσμον — ὥστε:

Μόλις δύο τρεῖς ἐν σώματι εἰσέρχονται εἰς τὴν οἰκόσημον ἐλαίαν, ἥτις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς εἰδωλολατρείας, εἶναι ἀληθές, ἀντεκατέστησε τοῦ Βάχχου τὸν κισσὸν καὶ ἀντὶ συμβόλου εἰρήνης εἰς τὸ ῥάμφος τῆς περισσεῆς, εἶναι ἤδη σημαία ἔριδος καὶ διαπληκτισμῶν ἐπὶ τῆς βαρέλλας καὶ ἰδοῦ:

— Κάτι τρέχει, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος, συνωμοσίαν — εἶδα πολλοὺς νὰ εἰσέρχονται κρυφίως εἰς μίαν αὐλὴν καὶ νὰ μοιράζουσι μεταξὺ των φυσιέκια — τὰ εἶδα — ὀγθαλμοφανῶς.

Καὶ τί εἶδε νομίζετε; ἀπλᾶ μόνον στριγγαλάκια ὀλίγον ἀλατισμένα ἀληθῶς, διὰ νὰ γίνεταί γευστικώτερος ὁ θεῖος ριτχνίτης, πλὴν τοῦτο ἤρκει νὰ ἀνησυχήσῃ τὴν φιλήσυχον πόλιν καὶ χίλια δύο φοβερά κινήματα νὰ θιγῶσι εἰς κίνησιν καὶ τοὺς παραλύτους ἀκόμη, πολλῶ μᾶλλον τοὺς ζωηροὺς ἐκείνους, οἵτινες καὶ εἰς τὴν θέαν μιᾶς οἰνοφληκτοῦ βίβλινος ὑποπτεύουσι ἐπαναστάσιν καὶ εἰς ποίαν δὲν ἤξεύρω ἰδιότροπον ὁσμὴν, ὁσφραίνονται πυρίτιδα.

Τὴν σιγμὴν ὅμως ταύτην, ἀληθῶς καὶ τρέχει καὶ σπουδαῖον μάλιστα — τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ — ἐδῶ ζητωκραυγαί, ἐκεῖ τὸ πλῆθος συνωθοῦται καὶ ἐν λεωφορείον σημαιστόλιστον φαίνεται πρὸς τὴν εἰσοδὸν τῆς Ἑρμαϊκῆς ὁδοῦ, ἀνερχόμενον ἐκ τοῦ Πειραιῶς μὲ θρίαμβον.

Μήπως μᾶς ἔρχεται κανὲν ἀκόμη ἔνδοξον τέκνον τῆς ἐπαναστάσεως πλανηθὲν μέχρι τοῦδε εἰς τὰ ζένα;

Πλὴν δὲν εἶναι δυνατόν — ἐγὼ μετρώ εἰς τοὺς πέντε μικροὺς μου ὄνυχας, μετρώ ἀπὸ πολλοῦ καὶ εὐρίσκω ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐπαναστάτας, ὅλους ἐδῶ.

Τότε λοιπὸν θὰ ἦναι ὁ θρίαμβος τῶν ἔθωνιστῶν!... ὠμίλησα φαίνεται δυνατόν — διότι:

— Εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς Ἐπαναστάσεως, μοὶ ἀπεκρίθη ὀργίλος, εἰς νεανίας ἀνθυπασιιστής, καρδίας τὰς χρυσὰς ἐπωμίδας του εἰς τὴν κατὰ τῶν *γαυῶν* ἐκείνην φοβεράν ἔφοδον τοῦ ὀκτωβρίου ἢ ὡς εἶπε τότε ἄγνωστός τις ποιητής, οἵτινες:

« Ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ ἀντιστάσεως μὴ οὐσίας,

Ἐθρυσαν ἀρειμανίως τοὺς φανούς τῆς Πρωτευούσης. »

— Τὸ λεωφορεῖον αὐτὸ φέρει, μοὶ εἶπε...

Καὶ ἔφερε τῷ ὄντι τὴν τριμελῆ ἐπιτροπὴν, ἥτις ἐπὶ τῇ ἐνώσει τῆς Ἐπτανήσου, ἦλθεν ἄνευ ἐπισήμου ἐντολῆς, ἀλλ' ὅπως δήποτε ἦλθε νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ εἴπῃ μερικά πράγματα βαθείας πολιτικῆς μὲ τῆς ὁποίας τὰ ἄνθη οὐδέποτε ἢ ἐλαφρόπτερος Χρυσάλλης μου κατάρθρωσε νὰ κατασκευάσῃ μυροδόλον ἀνθόπλεγμα διὰ τὴν ἀβρὰν ἀναγνώστριά της.

Σήμερον ὅμως ἐκτὸς τῶν πολιτικῶν καὶ τῆς ἐπιτροπῆς ἡ πολιτικὴ αὕτη προσφέρει εἰς πολὺ τιμον ἀνθοδέσμη τὴν μυροδόλον Ἐπτάνησον πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἥτις μόλις ἤδη ταννύει τὴν μίαν ἀσθενῆ καὶ ἡκροτηριασμένην τῆς πτέρυγας πρὸς δυσμὰς καὶ ἡ πάλλουσα καρδιά, ὁ νοῦς τῆς πετᾷ πρὸς Ἀνατολὰς καὶ δὲν βλέπει τὴν σιγμὴν ἢ ἀπλῶς ἐντονώτερον καὶ τὴν ἄλλην αὐτῆς πτέρυγαν, ὅπως σταθῇ ἕλος πάντων εἰς τὸ σύνθημα αὐτῇ ὕψος, τὸ ὁποῖον καλεῖται μεγαλεῖον!

Ἄς παρακολουθῶμεν ἤδη, εἶναι καιρὸς, ὅχι τὸ λεωφορεῖον, ἀλλὰ τοὺς λογάδας ἐκείνους ἐθνοφύλακας, οἵτινες ἐν παρατάξει, μὲ βῆμα εὐσταθὲς καὶ καρδίαν εὐτυχοῦς ἔραστοῦ ἐρχοῦνται νὰ ψάλλωσι τὸ ἑναρμόνιον ἄσμα των ὑπὸ τὰ χαρίεντα ἤδη ἀνάκτορα — ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε εἰς ἡμέρας θλίψεως καὶ ἀπελπισίας δύο γελοῖα μορμολύκεια ἐπροξέονον βίγος ἀνεξήγητον εἰς τὸν πλάνητα διαβάτην τῆς ἐρημίας — καὶ ἡ ψυχρὰ πρόσοψις τῆς βασιλικῆς εἰρκτῆς των, ἐφαίνετο ὅτι προσεπάθει νὰ ῥίψῃ τὴν παγετώδη σκιάν της καὶ εἰς τὰς θερμότερας καρδίας.

Σταθῆτε! ὁ θριαμβευτικὸς οὗτος ἦχος, ὅστις ἀντηχεῖ μακρόθεν εἰς τὴν γλυκεῖαν τῆς νυκτὸς σιγαλίαν μὲ ἀρμονίαν νευρώδη, εἶναι τὸ τονισθὲν ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου Παριζίνου ἐμβατήριον ἄσμα καὶ τὸ ψάλλει τοῦ ἐθνοφύλακος ἡ ἐνθουσιώδης φωνή.

Ἀκροασθῆτε ὅτι φθάνει μέχρις ἡμῶν μὲ τῆς λεπτῆς αὐρας τὸ πνεῦμα, εἶναι τερπνὴ μουσικὴ ἀξία τῆς γοργῆς ποιήσεως τοῦ Γ. Παράσχου, ὅστις ἔγραψεν ἐπίτηδες διὰ τὸν ἔθνοφύλακα ὁλόκληρον ποίημα, ἀντιγράφας τῆς καρδίας του τὰς εὐγενεῖς ἐντυπώσεις.

« Φοιτητῆς καὶ στρατιώτης

Σὺν τῷ σύννεφῳ περνώ,

Κ' εἶμαι δίκωπη νεότης,

Ἀστραπὴ μὲ κεραυνό.

—

Ῥίχν' ἡ πόυλια στ' ἄρματα μου

Μυστικαῖς ἀκτίνες τρεῖς,

Κ' εἰν' αὐταί, τὸ σύνθημά μου,

Λόγῃ, Νόμῳ καὶ Πατρί.

Τὸ ἡγεμονικὸν βλέμμα τοῦ Γεωργίου χαιρετᾷ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀντηχούντων ἀνακτόρων τοὺς ψάλλτας ἐθνοφύλακας, τὸ ὄμμα αὐτοῦ ὑγραίνεται ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ ἡ νεκρά του καρδιά σκιρτᾷ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ του.

Μετ' ὀλίγον καὶ μέχρι τῆς ἐνδεκάτης τῆς νυκτὸς ἐφιππος καὶ ἄνευ συνοδείας ἐπλανᾷτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πανηγυρίζοντος λαοῦ τὴν Ἑνωσιν καὶ τὴν 25 Μαρτίου.

ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.